

Ο Καρπούλης, ο Βελανιδάκης, ο Πεύκος, η Ελάτη και η Κερ και η Άσι ζουν στα διαμερίσματα της Οδού Βελανιδιάς 7, όπου με τις σκανταλιές τους εκνευρίζουν τους γείτονές τους. Όταν όμως σχεδόν όλα τα δέντρα στο γειτονικό Δάσος με τα Κωνοφόρα αρρωσταίνουν, ενώνουν τις δυνάμεις τους για να τα σώσουν. Τους βοηθούν ένα αγοράκι και ένα κοριτσάκι που λέγονται Σάιμον και Σόνια, αντίστοιχα. Τι περιπέτειες κρύβει το μέλλον; Το μόνο που μπορούμε να αποκαλύψουμε είναι ότι στο τρίτο βιβλίο θα ζήσουν μια συναρπαστική περιπέτεια στην οποία θα επισκεφτούν όλα τα μέρη της Ευρώπης!

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Maša Ogrizek, Slavica Danić

Διαδραστικό βιβλίο

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Επιτέλους ήρθε το ξύπνημα της Άνοιξης στο Μεγάλο Δάσος και τα διαμερίσματα στην Οδό Βελανιδιάς 7 έσφυζαν από ζωή. Ο κύριος Τάρης, ο επιστάτης, ζούσε στο κελάρι με την οικογένειά του. Τα μανιτάρια έλεγχαν ότι τα υδραυλικά λειτουργούσαν ρολόι και ότι οι ρίζες έπαιρναν αρκετό νερό και χρήσιμες θρεπτικές ουσίες. Αυτά ήταν οι υπεύθυνοι του διαδίκτυου και κάνανε τους απαραίτητους ελέγχους ώστε όλα τα δέντρα να είναι συνδεδεμένα. Στο ισόγειο, ζούσαν χιλιάδες μεγάλα κόκκινα μυρμήγκια του δάσους. Δουλειά τους ήταν να κρατούν την αυλή μπροστά από τα διαμερίσματα καθαρή και τακτοποιημένη, έτσι ώστε να εξασφαλίζουν ότι το χώμα είναι ελαφρύ, αερίζεται και λιπαίνεται καλά. Εκτός από την υπηρεσία καθαρισμού «Το καλό μυρμήγκι», στη μπροστινή αυλή υπήρχε επίσης και ο παιδικός σταθμός «Το κουκούλι». Κατά τη διάρκεια της μέρας, ο κύριος και η κυρία Σκαθάρη έφτιαχναν μια μικρή και όμορφη φωλιά στο σάπιο ξύλο για τις προνύμφες τους ενώ το βράδυ, για να διασκεδάσουν, απογειώνονταν και πετούσαν βουίζοντας από εδώ και από εκεί για να διασκεδάσουν. Στον πρώτο όροφο έμενε το ζευγάρι των τρυποκάρυδων που περίμενε με ανυπομονησία να γεννηθούν τα νέα μέλη της οικογένειάς τους. Πριν φτάσουν οι μικροί τρυποκάρυδοι, είχαν ήδη τακτοποιήσει τις τελευταίες εκκρεμότητες στο όμορφο σπίτι τους που βρισκόταν στον κορμό του δέντρου.

Στο δεύτερο, τον τρίτο και τον τέταρτο όροφο, τα φρούτα του δάσους είχαν φτιάξει τα σπίτια τους το ένα πάνω στο άλλο, ενώ ο Πεύκος και η Ελάτη είχαν φτιάξει για τους εαυτούς τους μια καλύβα από φλοιό στα χαμηλότερα κλαδιά. Περνούσαν τις περισσότερες από τις μέρες τους κάνοντας βόλτες στο δάσος και γι' αυτό το μόνο που χρειάζονταν ήταν ένα απλό σπίτι. Λίγο πιο ψηλά, τα δίδυμα, Κερ και Άσι, ζούσαν σε έναν στρογγυλό πύργο. Μέσα σε αυτόν, είχαν χτίσει ένα μοντέρνο εργαστήριο όπου σχεδίαζαν λογικών-λογικών κατασκευές. Και τέλος, ακριβώς στην κορυφή, υπήρχε μια κουφάλα όπου ζούσαν μαζί ο Καρπούλης και ο Βελανιδάκης. Σε όλους τους μικρούς κατοίκους του δέντρου άρεσε να μαζεύονται το βράδυ στη μεγάλη ταράτσα τους και να παίζουν επιτραπέζια παιχνίδια. Οι φίλοι ένωναν τα σπίτια τους με σκάλες και κρεμαστές γέφυρες από σχοινί, έτσι ώστε να μπορούν να επισκέπτονται ο ένας τον άλλον όποτε ήθελαν. Έτρεχαν συνέχεια πάνω κάτω, έκαναν θόρυβο και διασκέδαζαν πάρα πολύ τρελαίνοντας τους γείτονές τους.

«Μη σκάβετε τόσο βαθιά τούνελ μέσα στο έδαφος, θα χαλάσετε τα καλώδια!» φώναζε ο κύριος Τάρης θυμωμένα όταν τα φρούτα του δάσους έπαιζαν κρυφτό κάτω από το έδαφος.

«Μην πετάτε σκουπίδια!» φώναζαν τα εκνευρισμένα μυρμήγκια όταν τα φρούτα έριχναν κάτι από την τσάντα.

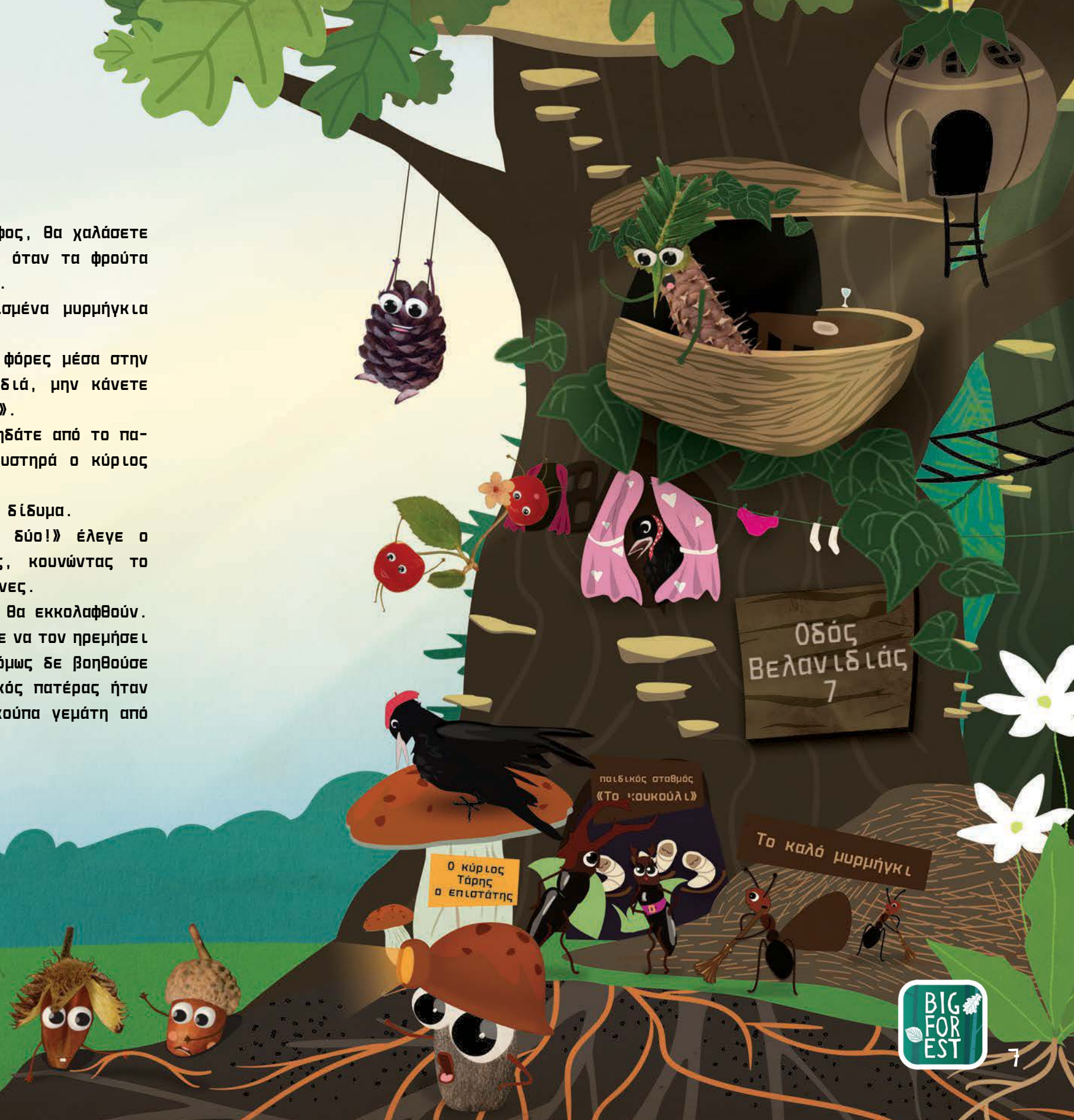
Η κυρία Τρυποκάρυδος προειδοποιούσε πολλές φορές μέσα στην ημέρα τον Καρπούλη και το Βελανιδάκη «Παιδιά, μην κάνετε τσουλήθρα στο φράκτη, είναι πολύ επικίνδυνο!».

«Κερ και Άσι, το καλό που σας θέλω να μην πηδάτε από το παράθυρο μετά τις οκτώ το βράδυ», πρόσθετε αυστηρά ο κύριος Τρυποκάρυδος.

«Ο κύριος Τρύπας τσίτωσε πάλι», χαχάνιζαν τα δίδυμα.

«Μη νομίζετε ότι δε σας ακούω, εσάς τους δύο!» έλεγε ο μελλοντικός πατέρας, ο κύριος Τρυποκάρυδος, κουνώντας το κεφάλι του και τραβώντας βιαστικά τις κουρτίνες.

«Μην ανησυχείς, καλέ μου, κοίτα όπου να 'ναι θα εκκολαφθούν. Κοίτα, το τσάφλι έχει ήδη ραγίσει!» προσπαθούσε να τον ηρεμήσει η στοργική σύζυγός του. Πολλές φορές αυτό όμως δε βοηθούσε καθόλου. Μια από αυτές τις φορές ο μελλοντικός πατέρας ήταν τόσο εκνευρισμένος που ήπια μονομιάς μια κούπα γεμάτη από καβουρδισμένα έντομα.

Η Σβέλτη, η σκιουρίνα, που έμενε στην κορυφή της βελανιδιάς, στο δικό της μικρό διαμέρισμα, υπερασπίστηκε τα άτακτα παιδιά «Αγαπητοί γείτονες, μη τους θυμώνετε, παιδιά είναι!».

«Δεσποινίς Σβέλτη, αυτό το λέτε με άνεση γιατί δεν τρέχουν πάνω από το δικό σας κεφάλι», είπε ο κύριος Τρυποκάρυδος με υπερβολικά ευγενική φωνή.

«Ναι, και εμείς όμως έπρεπε να υπομείνουμε με χαμόγελο τη φασαρία που κάνατε όταν ανακαινίζατε το παιδικό δωμάτιο και σηκώνατε όλο τον κόσμο στο πόδι», του απάντησε η σκιουρίνα. «Θα δείτε σύντομα και μόνοι σας πόσο ζωηρά είναι τα παιδιά», πρόσθεσε πιο ευγενικά.

Πράγματι, οι νέοι γονείς ήταν ήδη πολύ απασχολημένοι να ταΐζουν και να προσέχουν τους τρεις νεοσσούς τους και έπαψαν να χώνουν το ράμφος τους στις ζωές των παιδιών των άλλων.

Αν και ήταν ακόμα άνοιξη, η ζέστη θύμιζε καλοκαίρι. Ο κύριος Τάρης, ο επιστάτης, έφτιαξε μια μικρή πισίνα για να παίζουν τα παιδιά, και αυτά πλατσούριζαν και πιτσιλούσαν από το πρωί ως το βράδυ. Τα χαρούμενα χαμόγελά τους όμως εξαφανίστηκαν όταν μια μέρα ο Πεύκος και η Ελάτη γύρισαν σπίτι από τη βόλτα τους στο δάσος γεμάτοι δάκρυα στα μάτια.

«Πή... πή... πήγαμε στο Δάσος με τα Κωνοφόρα για να επισκεφτούμε τους συγγενείς μας και... και... και τους βρήκαμε πολύ άρρωστους, είπε ο Πεύκος ρουφώντας τη μύτη του.»

«Είχαν μικρές τρυπούλες στον κορμό τους απ' όπου έσταζε ρετσίνι και από μερικά μάλιστα έπεφταν και πευκοβελόνες» περιέγραψε με μεγάλη ανησυχία η Ελάτη. «Η γριά Ερυθρελάτη μάς είπε ότι φταίνει κάτι μικρά σκαθάρια που πετούν στην περιοχή», πρόσθεσε ο Πεύκος. «Σκαθάρια ή σκολύτες (σκαθάρια του φλοιού) !» αναφώνησαν ταυτόχρονα ο κύριος και η κυρία Σκαθάρη. «Μπορεί να είναι μικρότερα σε μέγεθος από εμάς αλλά είναι ολόκληρη στρατιά! Οι δικές μας προνύμφες μεγαλώνουν στο έδαφος, επάνω σε σάπιο ξύλο, οι δικές τους προνύμφες όμως μεγαλώνουν μέσα στον κορμό αδύναμων δέντρων. Τα αρσενικά ανοίγουν μια τρύπα στον κορμό και φτιάχνουν ένα μικρό χώρο, από όπου τα θηλυκά σκάβουν μεγάλα τούνελ. Μέσα σε αυτά τα τούνελ γεννούν αυγά και, στη συνέχεια, όταν τα αυγά εκκολαφθούν, οι προνύμφες που βγαίνουν από αυτά σκάβουν ακόμα περισσότερα τούνελ. Αυτό αρρωσταίνει τα δέντρα», τους είπαν τα σκαθάρια εξηγώντας ολόκληρη τη διαδικασία.

«Πρέπει να τα βοηθήσουμε», παρακάλεσε ο Πεύκος, και η μικρή Ελάτη ξέσπασε ξανά σε κλάματα.

Η Σβέλτη προσπάθησε να τους ηρεμήσει λέγοντας «Μη φοβάστε, σίγουρα θα σκεφτούμε κάτι!». Και χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο, αναφώνησε: «Ξέρει κανένας από τους μεγάλους κάποιον από το Δάσος με τα Κωνοφόρα;». «Έχω μια φίλη εκεί από τότε που πηγαίναμε μαζί σχολείο», ανακοίνωσε η κυρία Τρυποκάρυδου. «Τέλεια!» απάντησε με ενθουσιασμό η σκιουρίνα. «Τότε, σήμερα ο άντρας σου θα φροντίσει μόνος του τους νεοσσούς και εσύ θα έρθεις να βοηθήσεις στην αποστολή διάσωσης των κωνοφόρων!» αποφάσισε γρήγορα η Σβέλτη. Έπειτα, ξεκίνησε να περιγράφει το σχέδιό της στους κατοίκους της Οδού Βελανιδιάς 7 οι οποίοι την άκουγαν προσεκτικά. «Καρπούλη, Βελανιδάκη, Κερ και Άσι, ανεβείτε όλοι στην πλάτη μου. Πάμε να βρούμε το φίλο σας το Σάιμον! Εκείνος θα ξέρει τι πρέπει να κάνουμε. Πεύκο και Ελάτη, σκαρφαλώστε στην κυρία Τρυποκάρυδου και πηγαίνετε να βρείτε την παλιά της φίλη. Ίσως εκείνη να ξέρει τι συμβαίνει στο Δάσος των Κωνοφόρων». Και έτσι έγινε! Η κυρία Τρυποκάρυδου πέταξε τόσο βιαστικά που η ομάδα ίσα που μπορούσε να κρατηθεί για να μην πέσει από τα φτερά της. Όταν η κυρία Τρυποκάρυδου το συνειδητοποίησε άρχισε να πετάει λίγο πιο προσεκτικά ώστε να μη χάσει κανέναν επιβάτη στη διαδρομή.

Λίγο αργότερα, τιτίβισε χαρούμενα και προσγειώθηκε σε ένα κοντινό δέντρο.

Φώναξε τη φίλη της που είχε να την δει πολύ καιρό, «Χου-Χου!»

«Ποιος τολμά να με ξυπνά μέσα στη μέρα;!» φώναξε θυμωμένη η κουκουβάγια που μόλις είχε αποκοιμηθεί, μετά από μια μεγάλη νύχτα στο κυνήγι.

«Λυπούμαστε πολύ, αγαπημένη μου φίλη, αλλά χρειαζόμαστε τη σοφία σου αμέσως. Μήπως γνωρίζεις γιατί σχεδόν όλα τα κωνοφόρα στο Δάσος με τα Κωνοφόρα έχουν αρρωστήσει αυτήν την άνοιξη;»

Έχοντας πλέον ξυπνήσει τελείως και ακούγοντας τα ευγενικά αυτά λόγια, η Χου-Χου, η κουκουβάγια, ηρέμησε και αποφάσισε να τους εξηγήσει τι συνέβαινε. «Από τότε που η άνοιξη και το καλοκαίρι έγιναν τόσο ζεστά και ξηρά, οι σκολύτες αυξήθηκαν τρομακτικά. Η κατάσταση γίνεται ακόμα χειρότερη όταν υπάρχουν πολλά δέντρα ενός μόνο είδους στο ίδιο μέρος, καθώς αυτό τα κάνει ακόμα πιο ευάλωτα στα έντομα. Τα δάση όπου φυτρώνουν διαφορετικά είδη δέντρων είναι πολύ πιο υγιή. Στο Δάσος με τα Κωνοφόρα υπάρχουν μόνο κωνοφόρα που τα φύτεψαν οι άνθρωποι», είπε σοφά η Χου-Χου, η κουκουβάγια.

«Μεγάλη μου χαρά να βοηθήσω!» είπε η κυρία Τρυποκάρυδου και η γλώσσα της πετάχτηκε από το ράμφος της καθώς άρχισε να τσιμπολογά τους σκολύτες κάτω από το φλοιό. «Τα παιδιά μου λατρεύουν τη γεύση τους! Και με τον άντρα μου μπορούμε να αποθηκεύσουμε μερικούς για το μακρύ χειμώνα.»

«Μα είναι τόσοι πολλοί! Ακόμα και ένα σμήνος πουλιών δε θα μπορούσε να τους φάει όλους. Φοβάμαι ότι είναι πολύ αργά για τα γέρικα κωνοφόρα. Ωστόσο, μπορούμε ακόμα να σώσουμε τα νεαρά!»

«Πώς όμως; ρώτησαν ο Πεύκος και η Ελάτη, παρεμβαίνοντας στη συζήτηση.

«Δεν ξέρω, αλλά ξέρω κάποιον που μπορεί να βρει λύση σε κάθε πρόβλημα», απάντησε η έξυπνη Χου-Χου και τους ζήτησε να την ακολουθήσουν. Πέταξαν μέσα στο τεράστιο δάσος, όπου υπήρχαν μόνο κωνοφόρα, μέχρι που είδαν μια μικρή ξύλινη καλύβα σε ένα ξέφωτο.

«Φτάσαμε» ανακοίνωσε η κουκουβάνια, καθώς προσγειωνόταν επιδέξια στη στέγη και χουχούτιζε δυνατά «Σόοοονιαα!»

Από το σπίτι βγήκε ένα κορίτσι με φακίδες και μακριά, ανακατωμένα μαλλιά. Γύρω από τη μέση της κρέμονταν μικρά υφασμάτινα σακουλάκια που ήταν κλεισμένα με σπάγκο και στην τσέπη της είχε μια σφεντόνα.

«Χου-Χου! Τι σε φέρνει εδώ;» ρώτησε χαμογελώντας χαρούμενα στον επισκέπτη της.

«Δυστυχώς, κάτι δυσάρεστο», απάντησε η κουκουβάγια με σοβαρό ύφος. «Οι φίλοι μου θέλουν να μάθουν πώς μπορούν να σώσουν τα κωνοφόρα από την επίθεση των σκολυτών.»

«Α ναι, εγώ και η γιαγιά μου τα είδαμε τα καημένα τα δέντρα. Είναι σε πολύ άσχημη η κατάσταση φέτος. Η γιαγιά λέει ότι οι υλοτόμοι θα πρέπει να κόψουν και να πάρουν μακριά περισσότερα από τα μισά δέντρα του δάσους με τα Κωνοφόρα που είναι άρρωστα», είπε το κορίτσι λυπημένα.

Μόλις ο Πεύκος και η Ελάτη το άκουσαν αυτό άρχισαν να τρέμουν από φόβο.

«ΕΜΕΙΣ όμως τι μπορούμε να κάνουμε;!» είπε ο Πεύκος χτυπώντας το πόδι του στο έδαφος.

Η Σόνια, αφού σκέφτηκε για λίγο, απάντησε,: «Μπορούμε να πάρουμε τα νεαρά δέντρα και τους σπόρους από τα κουκουνάρια και στη συνέχεια να τα μεταφυτέψουμε σε υψηλότερα σημεία του δάσους, όπου η θερμοκρασία είναι πιο χαμηλή».

Το κορίτσι κάλεσε τη Χου-Χου και τους καινούριους της φίλους μέσα στο μικρό σπιτάκι για να πιουν λίγο τσάι του βουνού και να φάνε μπισκότα. Ο Πεύκος και η Ελάτη δε μπορούσαν να πάρουν τα μάτια τους από τα πολλά πηλίνα δοχεία που ήταν προσεκτικά τακτοποιημένα στα ξύλινα ράφια και που είχαν επάνω τους παλιές επιγραφές με λέξεις που δεν τις είχαν ξανακούσει ποτέ: *Pinus sylvestris*, *Picea abies*, *Larix decidua*...

«Αυτή είναι η τράπεζα σπόρων μας!» είπε με περηφάνια η Σόνια που παρατήρησε τι κοιτούσαν οι μικρούληδες με περιέργεια. «Η γιαγιά λέει ότι αξίζει περισσότερα από όλα τα χρήματα του κόσμου.»

«Πού τους βρήκατε όλους αυτούς τους σπόρους;» ρώτησε η κυρία Τρυποκάρυδου που ήθελε να μάθει περισσότερα.

«Η γιαγιά δούλευε σε ένα βοτανικό κήπο και φρόντιζε τα δέντρα. Πήρε λοιπόν μερικούς σπόρους από εκεί. Αλλά, από τότε που πήρε σύνταξη, ζει εδώ στο δάσος και τους μαζέψε σταδιακά. Όταν την επισκέπταμαι τη βοηθώ και εγώ!» απάντησε χαρούμενα και έδειξε τα σακουλάκια που κρέμονταν από τη ζώνη της.

«Πώς όμως θα ξέρουμε ποιους σπόρους θα πρέπει να φυτέψουμε στο δάσος;» ρώτησε η Ελάτη.

«Αυτή είναι μια καλή ερώτηση!» είπε η Σόνια, επαινώντας την. «Η γιαγιά θα διαλέξει τους πιο κατάλληλους. Μερικοί θα είναι από τα πιο όμορφα και υγιή κωνοφόρα του δάσους με τα Κωνοφόρα, και άλλοι θα είναι από παρόμοια δάση από όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Στη γιαγιά αρέσει να αστειεύεται ότι δεν είναι καλό να συγγενεύουν όλα τα δέντρα», είπε με ενθουσιασμό το κορίτσι.

«Θα συναντηθούμε όλοι αύριο το πρωί στο σπίτι σας, στην Οδό Βελανιδιάς 7. Η γιαγιά και εγώ θα διαλέξουμε τα νεαρά κωνοφόρα που θα μεταφυτέψουμε στο Σκιερό Βοσκοτόπι. Στη συνέχεια, θα γεμίσουμε μερικούς σάκους με σπόρους που θα φυτέψουμε δίπλα στα δέντρα», εξήγησε το σχέδιο η Σόνια.

«Καλό θα ήταν να έρθει και κάποιος μαζί μας. Εσείς είστε πολύ μικροί για να κουβαλήσετε τα δέντρα», σκέφτηκε δυνατά. Τα δύο μικρά κωνοφόρα, ο Πεύκος και η Ελάτη, στην αρχή προσβλήθηκαν και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους πληγωμένα, αλλά μετά, αναφώνησαν ξαφνικά και οι δύο μαζί, «ο Σάιμον!»

«Ποιος είναι ο Σάιμον;» τους ρώτησε η Σόνια.

«Ένα αγόρι που μένει δίπλα στο πάρκο...» ξεκίνησαν να εξηγούν βιαστικά, αλλά η Σόνια τους διέκοψε.

«Α, είναι όμως ένα αγόρι της πόλης! Τα παιδιά της πόλης δεν ξέρουν να σέβονται το δάσος. Ορμούν με τα ποδήλατά τους μέσα στο δάσος και τρομάζουν τα ζώα. Γι' αυτό έχω πάντα μαζί μου τη σφεντόνα μου, τους εκτοξεύω βελανίδια και καρπούς και τους δίνω να καταλάβουν.» Ένα σκανταλιάρικο και πονηρό χαμόγελο είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό της Σόνιας. Ο Πεύκος και η Ελάτη κρυφογέλασαν, καθώς φαντάστηκαν τον Καρπούλη και το Βελανιδάκη να εκτοξεύονται στον αέρα.

«Τι είναι τόσο αστείο;» ρώτησε η Σόνια κάπως προσβεβλημένη.

«Α, τίποτα, τίποτα. Ο Σάιμον όμως δεν είναι καθόλου έτσι, το αγαπά το δάσος», προσπάθησαν να την πείσουν. «Εκείνος έφερε τον Καρπούλη, το Βελανιδάκη, την Κερ και την Άσι στο Μεγάλο Δάσος πέρσι την άνοιξη. Σήμερα το πρωί πήγαν να τον φωνάξουν για να μας βοηθήσει.»

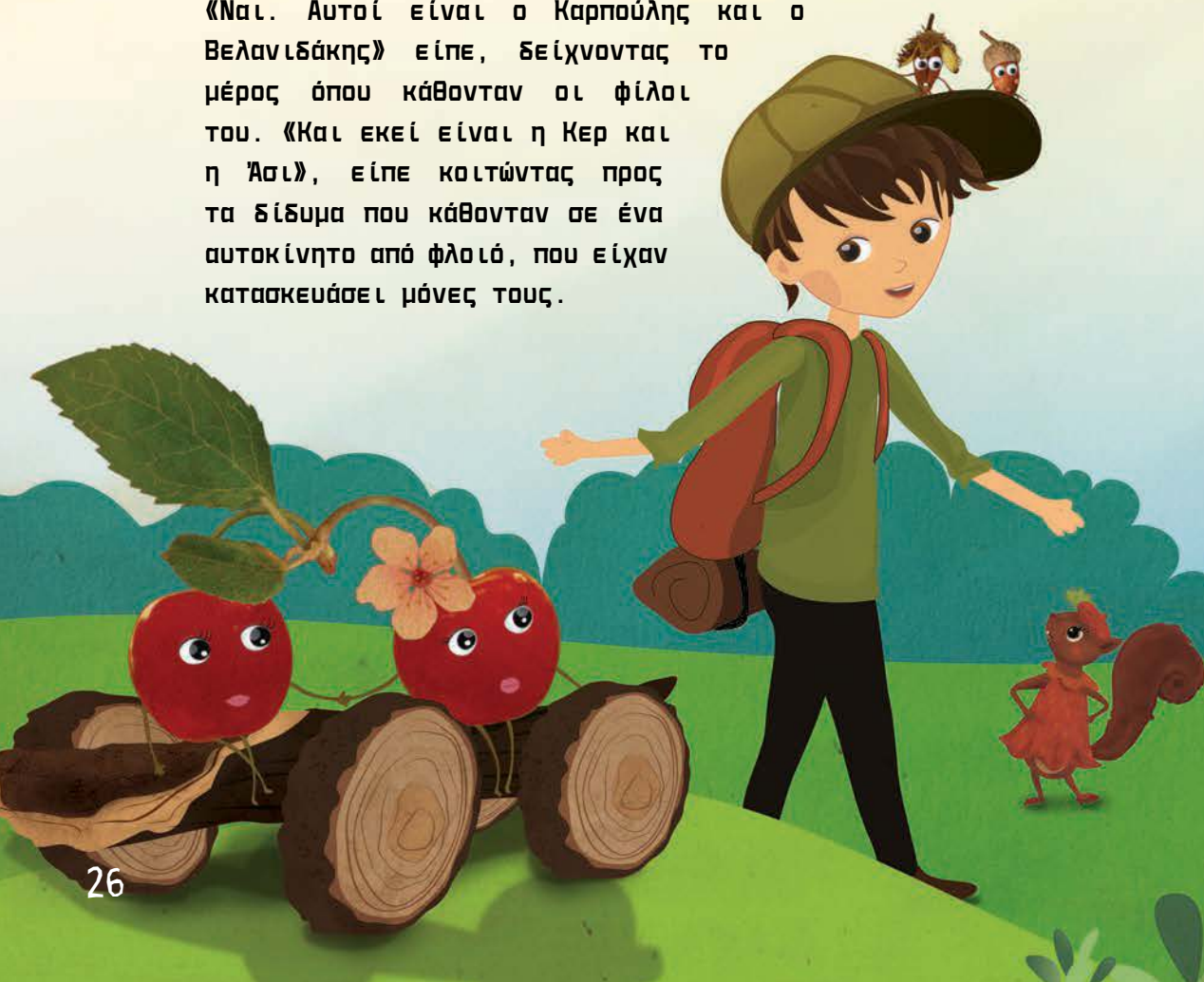
Η Σόνια υποχώρησε και είπε «Φαντάζομαι πως όσοι περισσότεροι είμαστε, τόσο το καλύτερο, η δουλειά μας θα γίνει πιο εύκολη!»

Η κυρία Τρυποκάρυδου, ο Πεύκος και η Ελάτη έφτασαν σίτι τους μόλις άρχισε να νυχτώνει. Όλοι οι κάτοικοι μαζεύτηκαν μπροστά από το κτίριο με τα διαμερίσματα, περιμένοντας με ανυπομονησία να μάθουν τα νέα. Ο Σάιμον ήταν και εκείνος εκεί και δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να τον πείσουν να τους βοηθήσει στην αποστολή τους για τη διάσωση των δέντρων. Τα μικρά κωνοφόρα εξήγησαν προσεκτικά σε όλους το σχέδιο που είχαν καταστρώσει με τη Σόνια. Ο Σάιμον το βρήκε πανέξυπνο. Έτρεξε σίτι του για να φέρει όλον τον εξοπλισμό που θα χρειαζόταν για την αποστολή: ένα φτυάρι, σχοινί, ένα μεγάλο σακίδιο και έναν υπνόσακο, μιας και θα περνούσε τη νύχτα στο δάσος. Νωρίς το επόμενο πρωί τους συνάντησαν η Σόνια και η Χου-Χου.

«Εσύ λοιπόν είσαι ο Σάιμον!» είπε το κορίτσι, κοιτάζοντάς τον με περιέργεια.

«Ναι. Αυτοί είναι ο Καρπούλης και ο Βελανιδάκης» είπε, δείχνοντας το μέρος όπου κάθονταν οι φίλοι του. «Και εκεί είναι η Κερ και η Άσι», είπε κοιτώντας προς τα δίδυμα που κάθονταν σε ένα αυτοκίνητο από φλοιό, που είχαν κατασκευάσει μόνες τους.

«Α, είστε τόσοι πολλοί!» αναφώνησε χαρούμενα η Σόνια καθώς κάθε κάτοικος των διαμερισμάτων έβγαλνε για να συστηθεί.

«Ο Σάιμον και εγώ θα κουβαλήσουμε τα νεαρά κωνοφόρα και οι υπόλοιποι μπορείτε να κουβαλήσετε τους σπόρους.»

Κάθε μεγάλο κόκκινο μυρμήγκι του δάσους πήρε στην πλάτη του ένα σπόρο ενώ, οι υπόλοιποι της ομάδας πήραν ο καθένας ένα σάκο από αυτούς που είχαν προετοιμάσει το προηγούμενο βράδυ με προσοχή η Σόνια και η γιαγιά της. Η αποστολή ξεκίνησε! Για να ξεγελάσουν το χρόνο τραγουδούσαν τραγούδια σχετικά με το δάσος και όταν χρειάστηκε να κάνουν διάλλειμα πήγαν στο ρυάκι που υπήρχε εκεί κοντά για να δροσιστούν και να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους.

Στο Σκιερό Βοσκοτόπι έφτασαν ακριβώς την ώρα του μεσημεριανού φαγητού, και έτσι, κάθισαν στη σκιά ενός πελώριου αγριόπευκου και απόλαυσαν το ελαφρύ αεράκι που περνούσε μέσα από τα κλαδιά του. Το επόμενο βήμα τους ήταν να σκάψουν μεγάλες και βαθιές τρύπες στο μαύρο χώμα του δάσους και να φυτέψουν τα πέντε πρώτα νεαρά κωνοφόρα και μερικές χρούφτες σπόρους.

«Έτσι μπράβο, φτάνει μάλλον για σήμερα», συμφώνησαν η Σόνια και ο Σάιμον.

«Μπορούμε να συνεχίσουμε όμως αύριο!» είπε η Σόνια, χωρίς ίχνος κούρασης.

«Ναι, υπάρχει ακόμα πολύς χώρος στον αγρό», συμφώνησε ο Σάιμον.

«Ναι!» φώναξαν χαρούμενα όλοι μαζί.

Πράγματι, ο Σάιμον, η Σόνια, ο Καρπούλης, ο Βελανιδάκης, η Κερ, η Άσι, ο Πεύκος και η Ελάτη, αλλά και όλοι οι άλλοι, συναντήθηκαν και την επόμενη ημέρα. Χρειάστηκε να συναντηθούν συναντήθηκαν πολλές φορές ακόμα και κάπως έτσι δημιουργήθηκε μυστική παρέα με το όνομα «Οι φύλακες του Δάσους». Στην καθημερινότητά τους παίζουν και διασκεδάζουν όλοι μαζί. Όταν όμως κάποιος τους χρειαστεί, ενώνουν τις δυνάμεις τους και τρέχουν να επιλύσουν όποιο πρόβλημα και αν προκύψει προκειμένου να σιγουρευτούν

ότι νέα δέντρα φυτρώνουν παντού στο
Μεγάλο Δάσος χωρίς καμία απειλή.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Εκδότης: Εκδοτικός οίκος Silva Slovenica

Έτος έκδοσης: 2017

Αρχισυντάκτης: Δρ. Mojca Kraigher

Αρχισυντάκτες: Boris Rantaša, Δρ. Peter Železnik

Κείμενα: Maša Ogrizek, BPCS

Εικονογράφηση και σχεδιασμός

βιβλίου: Slavica Danič,

Art Rebel 9

Δημιουργία της εφαρμογής
επauξημένης πραγματικότητας:

Kristjan Hlaj, Art Rebel 9

Παραγωγή: Art Rebel 9

και BPCS

Κινούμενα σχέδια:

Larisa Kotnik, Art Rebel 9

Τιμή: Διατίθεται δωρεάν

Καταλογογράφηση κατά τη δημοσίευση [CIP]
Εθνική και Πανεπιστημιακή Βιβλιοθήκη, Λιουμπλιάνα

087.5

OGRIZEK, Maša

οι φυλακές του δασους / [κείμενο: Maša Ogrizek, εικονογράφηση:
Slavica Danič]. - Πρώτη έκδοση - Λιουμπλιάνα: Ινστιτούτο Δασοκομίας της
Σλοβενίας, Εκδοτικός οίκος Silva Slovenica, 2017

ISBN 978-961-6993-09-8

Κύριος τίτλος 1
286258944

ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ:

RAZVOJ SISTEMA MONITORINGA GENETSKE PESTROSTI GOZDNEGA DREVJA

Το βιβλίο υλοποιήθηκε χάρη στην υποστήριξη του προγράμματος LIFE LIFE GEN MON (LIFE ENV/ SI/000148) που συγχρηματοδοτήθηκε από το LIFE, το χρηματοδοτικό μέσο της Ε.Ε. το οποίο υποστηρίζει περιβαλλοντικά έργα, έργα για την προστασία της φύσης και έργα δράσης για το κλίμα, από το Υπουργείο Περιβάλλοντος και Χωροταξίας της Σλοβενίας, από το Υπουργείο Γεωργίας, Δασοκομίας και Τροφίμων, από το Κυβερνητικό Γραφείο για την Ανάπτυξη, καθώς και από το Ινστιτούτο Δασοκομίας της Σλοβενίας.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA OKOLJE IN PROSTOR

